

АНАТОЛИЙ ДНЕПРОВ РАЗГОВОР С РЕГУЛИРОВЧИКА

Превод от руски: Лиляна Стоянова, 1977

chitanka.info

— Един момент.

— Моля.

— Преминахте на червена светлина.

— Съжалявам, но аз съм далтонист. На мен всички цветове ми изглеждат еднакво.

— Но самата светлина виждате, наля?

— Разбира се.

— В такъв случай не сте могли да не забележите, че светеше най-горната светлина, което значи, че преминаването е забранено.

— Това е логично, но...

— Какво, но?

— Работата е там, че аз, как да ви обясня, често бъркам долните с горните светлини.

— Не го усуквайте.

Регулировчикът се готвеше да попълни квитанцията за глобата.

— Поглеждали ли сте някога през обектива на фотоапарат?

Регулировчикът се усмихна иронично:

— Какво искате да кажете с това?

— Там образът е обърнат.

— Всеки знае това.

— Човешкото око всъщност представлява обектив.

Регулировчикът стана сериозен.

— Да, и какво от това?

— В окото образът също е обърнат.

— Разбира се, но...

— Нима не е вярно, че окото прилича на обектив.

— Вярно е...

Регулировчикът колебливо си играеше с молива.

— И все пак не разбирам...

— Няма нищо неясно. При всички хора, тоест при повечето от тях образът, обърнат от окото, се обръща вторично от мозъка.

— Изненадан съм, не знаех този факт. Но вие казвате сам, че образът се обръща в правилната посока.

— При мен той си остава обърнат само веднъж. Това е.

— Значи вие виждате всичко...

— Точно така. Бъдете добър да не ме настъпвате с обувките си по лицето.

Регулировчикът направи крачка назад.

— Значи за вас аз...

— Да, вие стоите с краката нагоре.

— Господи, какво нещастие!

— Няма нищо, аз вече свикнах с това.

Регулировчикът се замисли и се усмихна лукаво.

— Вие измислихте всичко това само за да не платите глобата.

— Нима окото не прилича на обектив?

Регулировчикът отново се замисли.

— Знаете ли какво? Елате с мен, нека шефовете преценят случая.

Регулировчикът тръгна, но изведнъж се спря.

— Нима не ви е трудно да ходите с толкова лошо зрение?

— Какво да ви кажа? Омръзнало ми е да гледам все тия крака. И обърнатите надолу улици. Чак вратът ме заболява.

Началникът изслуша рапорта на регулировчика, който му беше предаден шепнешком.

— Глупости! Това не може да бъде! Кажете, къде е главата ми?

— Там, долу.

— Не е вярно, вие показвате с пръст нагоре.

— За вас това е горе, а за мен — долу.

— Значи на вас ви се струва, че ходите с краката нагоре?

— Не. На вас ви се струва, че ходите с главата нагоре. При мен всичко е нормално, точно както пише в учебника по физика.

— Слушайте! Ако ви повярваме, това ще значи, че вие сте изключение от правилото.

— Нищо подобно. Изключението сте вие. И ако обичате, господине, вашите обувки са пак пред лицето ми. Моля ви...

— Добре, ще се отдръпна. Все пак лъскам обувките си всеки ден. Имам обаче още един въпрос. Как ядете и пиете?

— Как ли? Както всички останали, от чаша и чиния.

Началникът ликуваше.

— Ако всичко това е така, както казвате, то течността би преминала покрай устата ви.

— Какво говорите? Извинете, но струва ми се, че не сте запознати с теорията на гравитацията.

— Какво искате да кажете с това?

— Течността никога не се излива нагоре вследствие на тежестта си.

— А накъде?

— Нагам.

— Но вие показвате надолу!

— Вече ви обясних.

— Да, наистина.

Началникът беше образован човек с добре развита фантазия. Измъкна от джоба си вестник.

— Добре тогава, прочетете какво е написано тук.

— Кинсипод яишан емхиломоп...

— Но вие четете отдясно наляво и отдолу нагоре!

— А как иначе?

— И разбирате ли всичко?

— Винаги. Моят мозък веднага обръща текста както трябва.

— Не обръща това, което виждате, но текста обръща. Интересно!

— Няма нищо интересно. Може би това е една компенсация за моята Физическа нормалност.

— Мислите ли, че това е нормално — да виждате всичко наопаки?

— Повтарям, точно това е нормално.

— Значи вие мислите, че ние сме ненормални. Но ние сме повече!

— Този факт не може да бъде аргумент.

Началникът зададе един въпрос, който го измъчваше от известно време.

— Кажете, опитвали ли сте се да заприличате на другите?

— Не ви разбирам.

— Ами например долу да стане горе и обратното.

— О, разбира се, разбира се. Когато бях млад.

— И какво правехте тогава?

— Занимавах се с акробатика. Опитвах се да ходя на ръце.

— И какво се получи?

— Хората ми стъпваха по ръцете. Извинете, вашите обувки пак...

Началникът и регулировчикът се умълчаха. След малко регулировчикът каза:

— Ще ви поизпратя. Внимавайте, полилеят е закачен много ниско, да не го ударите с крака. Както и да е, но вашият случай е много интересен. Хм, какво виждате, когато вървите с мен? Ах, да, вече ми казахте — обувките. Знаете ли, между другото, аз пиша дисертация. Бихте могли да ми помогнете. Това е рядък случай в правната практика. Ще ми позволите ли да идвам понякога при вас? Просто да поговорим...

— С удоволствие, защо не? Запишете си адреса...

— Как най-лесно бих могъл да намеря дома ви?

— Живея в една седеметажна сграда, на последния етаж. Най-лесно се влиза през покрива, втория прозорец отдясно...

Регулировчикът вече бе изчезнал в мрака.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 37/1977 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.